

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 62/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1 CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Augustowie VI Zamiejskowy Wydział Karny z siedzibą w Sejnach.			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			

# oskarżyciel prywatny			
x obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
x na korzyść # na niekorzyść	x w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty			

wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
x	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	x	zmiana		
1 Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

			Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego. Podtrzymał w całości ocenę dowodów Sądu I instancji i dokonane w oparciu o nią ustalenia faktyczne.		
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		Nie dotyczy			
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu			
		Nie dotyczy			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy					

<p>ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
		<p>Nie dotyczy</p>	
<p>1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
	<p>Obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 kpk, art. 366 § 1 kpk, 410 kpk, art. 171 § 4 kpk, które łącznie doprowadziły do przekroczenia granic swobodnej oceny zgromadzonego materiału</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny x niezasadny</p>	

dowodowego z pominięciem wskazań logiki i błędnym ustaleniu stanu faktycznego na skutek:

1. Pominięcia dowodu z dokumentu w postaci umowy o pracę z pracownikiem odpowiedzialnym za bhp w E. W. B. S.. z o.o (dalej: Spółka), która została złożona do akt sprawy na rozprawie w dniu 29.11.2021r., a także pominięcie w tym zakresie zeznań świadka w osobie prezesa zarządu Spółki S. B., która zeznała, że J. B. odpowiadała za przestrzeganie przepisów bhp w Spółce (zeznania z 29.11.2021r. 14:21-15:24);

2. Błędne uznanie zeznań świadka K. F. za wskazujące na „tendencję świadka w kierunku nieszkodzenia nikomu z firmy, w której on pracuje, w szczególności nieszkodzeniu

oskarżonego”, w sytuacji, gdy jego zeznania korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, w tym w szczególności z aktami wewnętrznego postępowania powypadkowego, gdzie potwierdzono, że kierownikiem poszkodowanego był K. F. (k. 131 akt postępowania powypadkowego), a nadto świadek w osobie byłego już pracownika Spółki (...) określał K. F., jako Głównego zarządcę”, “taki dyrektor tej firmy” (zeznania z 7/6/2021;36:55-37:50), zaś V. B. twierdził, że „Jest w firmie K. F., od jest nad wszystkimi” (z protokołu z dnia 3/3/2021r.), co wskazuje na silną pozycję K. F. w Spółce i fakt, że przez podległych mu pracowników był traktowany jako ich bezpośredni przełożony i że to

w rzeczywistości
K. F.
przygotowywał
rozpiski z
pracownikami
wysyłanymi do
realizacji
poszczególnych
robót (co zresztą
sam
potwierdził);

3. Podobnie
jak w pkt 2,
błędne przyjęcie,
że zeznania S. B.
miały „dać alibi
oskarżonemu”,
w sytuacji, gdy
również one
korespondują z
materiałem
dowodowym
zgromadzonym
w sprawie, w
szczególności z
dokumentacją
powypadkową
potwierdzającą,
że K. F. był
kierownikiem
pokrzywdzonego,
a także ze
wskazanymi w
pkt 2 powyżej
zeznaniaми K. B.
i V. B. oraz
M. S., który
potwierdził, że
S. B. była w
Spółce na równi
z W. B. (zeznania
z 7/6/2021:
1:45-1:46:11), co
przeczy
twierdzeniom
Sądu, że nie
miała zdolności
podejmować
decyzji jako

prezes zarządu Spółki i „że osobą kierowniczą w analizowanym zakładzie pracy i w zakresie wykonawstwa był oskarżony”;

4. Błędne przyjęcie przez Sąd I instancji, że W. B. zatrudniony w Spółce na stanowisku dyrektora ds. wykonawstwa, był odpowiedzialny za przestrzeganie przepisów bhp w Spółce, w tym w szczególności, że był (rzekomo) odpowiedzialny za to, aby pracownicy kierowani do poszczególnych robót mieli odpowiednie uprawnienia, w sytuacji, gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym w szczególności umowa o pracę z J. B., akta przeprowadzonego wewnętrznego postępowania wyjaśniającego po wypadku (k. 131), a także zeznania K. F. i

S. B., wskazują, że kierownikiem pokrzywdzonego i bezpośrednim przełożonym był K. F., a ponadto, że K. F. przygotowywał tzw. rozpiski z pracownikami delegując ich do poszczególnych robót, po konsultacji z zarządem Spółki nie z dyrektorem ds. wykonawstwa; okoliczność ta została potwierdzona również przez świadka K. B., który na pytanie prokuratora komu podlega w firmie kto jest Pana bezpośrednim przełożonym, odpowiada, że głównym zarządcą to jest K. F., taki dyrektor tej firmy”;

5. Pominięcie faktu, że pokrzywdzony nie został skierowany przez pracodawcę do wycinki drzew na wysokościach, a jedynie miał wycinać drzewa „do gołej ziemi”

wzdłuż linii energetycznej, pokrzywdzony w swoich zeznaniach przyznał, że wszedł na drzewo z własnej inicjatywy, jego zeznania korespondują w tym zakresie z zeznaniami S. B., która opisała przebieg rozmowy z V. B. po wypadku;

6. Błędne przyjęcie, że uprząż zastosowana przez pokrzywdzonego do wejścia na drzewo była standardowym wyposażeniem ekipy, podczas gdy np. w odniesieniu do butów z kolcami świadek S. Z. zeznaje, że pierwszy raz je widział (zeznania 14.25-14.32); uprząż znajdowała się natomiast w wyposażeniu z uwagi na fakt, że pokrzywdzony był elektromonterem i zdarzało mu się wchodzić na słupy, w tym

takie, które były drewniane;

7. Wpływanie na sposób i treść zeznań świadków poprzez zadawanie przez Sędziego Przewodniczącego pytań, w szczególności tych kierowanych do świadka M. S. w sposób sugerujący mu odpowiedzi oraz naprowadzający go, co miało miejsce na rozprawie w dniu 7/6/2021r.;

8. Bezpodstawne przyjęcie, że relacja M. S. „była najbardziej zbliżona do prawdy obiektywnej” bo nie jest on związany “ z firmą oskarżonego” podczas gdy równie dobrze użyć takiego sformułowania można by w stosunku do K. B., który również w dacie składania zeznań przed sądem nie był pracownikiem (...) (zeznania:

26:08-26:15), a nadto świadek M. S. zeznał, że nie wie jak były planowane prace bo nie wchodził w szczegóły (zeznania z 7/6/2021r., 1:33:56-1:34:13), a nadto w przypadku jego zeznań opisujących sposób funkcjonowania firmy nie wiadomo do jakiego konkretnie okresu czasu się odnosił, czy do tego sprzed przekształcenia działalności gospodarczej w Spółkę, czy też po;

9. Pominiecie faktu, że w analizowanym stanie faktycznym pokrzywdzony wraz z przypisaną do niego ekipą został oddelegowany do pracy na rzecz A. E. S.. z o.o co potwierdził świadek M. S. i K. F., który potwierdził, że mógł uczestniczyć w oddelegowaniu tych

	<p>pracowników do (...) Sp. z o.o. (zeznania z 7/6/2021, 55:20-56:00).</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzuty niezasadne. Istota zarzutów sprowadziła się do polemiki z prawidłową oceną materiału dowodowego dokonaną przez Sąd I instancji. Ustalenia stanu faktycznego w sposób kategoryczny i niewątpliwy wynikają ze zgromadzonych dowodów, przy ocenie dowodów Sąd I instancji nie pominął wynikających z nich faktów (okoliczności) istotnych w sprawie, co do sprawstwa i winy (nie wystąpił błąd „braku”), nie ustalił faktów, które nie wynikają z żadnego dowodu oraz nie ustalił faktów</p>			

przeznaczonych
(nie wystąpił
błąd
„dowolności”).

Zebrane w
sprawie dowody
zostały ocenione
w sposób
wszechstronny,
wnikliwy i
zgodny z zasadą
swobodnej
oceny dowodów.

Wbrew
twierdzeniom
obrońcy
oskarżonego nie
dopuścił się
obrazy art. 7 kpk,
art. 366 § 1
kpk, 410 kpk,
art. 171 § 4 kpk w
ocenie materiału
dowodowego.

To, że przyjęte
przez Sąd
założenia
dowodów nie
odpowiadają
preferencjom
autora apelacji
nie może
prowadzić do
wniosku, że Sąd
dopuścił się
naruszenia w/
wskazanych
przepisów
postępowania, a
wręcz
przeciwnie, że
skorzystał w
pełni
przysługującego
mu prawa
wyrażonego w
przepisach.

Podnoszenie
zarzutu opartego

jedynie na odmiennym ocenie dowodów dokonanej przez skarżącego, nie może prowadzić do podważenia wyroku sądu I instancji. Do naruszenia art. 410 kpk dojść może tylko wówczas gdy sąd przeprowadzi dowody, a następnie dokona ustaleń faktycznych, które nie będą rezultatem analizy całokształtu materiału dowodowego, lecz jego części, bądź też oprze się na materiale w ogóle nieujawnionym na rozprawie, co nie ma miejsca w przedmiotowej sprawie.

Kierując się przepisem art. 7 k.p.k., sąd może określonym zeznaniom świadka lub wyjaśnieniom oskarżonego częściowo dać lub nie dać wiary, pod tym jednak warunkiem, że stanowisko swoje w sposób

przekonujący
uzasadni w
konfrontacji z
całokształtem
zebranego
materiału
dowodowego, co
też uczynił Sąd
I instancji w
odniesieniu do
zeznań
pokrzywdzonego
V. B., świadka
K. B., świadka
M. szczudelka,
świadka K. F.. Z
depozycji
świadka M.
S. wynikało,
iż merytoryczną
kontrolę w
zakresie
wykonawstwa
sprawował
oskarżony, był
on też osobą
decyzyjną.

O przekroczeniu
zasady
swobodnej
oceny dowodów,
co akcentuje
autor apelacji
można mówić
wtedy, gdy ocena
zebranego w
sprawie
materiału
dowodowego
zawiera
oczywiste błędy
natury
faktycznej (np.
niedostrzeżenie
istotnych
dowodów czy
okoliczności)
bądź logicznej
(niezrozumienie

implikacji wynikających z treści dowodów), co nie miało miejsca w przedmiotowej sprawie. Sąd I instancji wyrokując w przedmiotowej sprawie dokonał analizy całości materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie dokonując oceny które dowody są istotne dla rozstrzygnięcia a które nie mają znaczenia dla ustalenia stanu faktycznego w sprawie.

Do znamion przestępstwa określonego w art. 220 § 1 KK należy narażenie pracownika na niebezpieczeństwo bezpośrednie, konkretne, a więc taką sytuację, w której niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu grozi niezwłocznie. Czynność sprawcza, wypełniająca znamiona art. 220 § 1 KK, to

niedopełnienie
obowiązku
wynikającego z
odpowiedzialności
pracodawcy za
bezpieczeństwo i
higienę pracy,
a przestępstwo
może być
popelnione
zarówno przez
działanie, jak
i zaniechanie,
przy czym
zaniechanie
polega na
powstrzymaniu
się od podjęcia
takich
czynności, które
w danej sytuacji
faktycznej, w
konkretnym
miejscu i czasie,
zgodnie z
obowiązującymi
przepisami
należało podjąć.
Pokrzywdzony
V. B. był
pracownikiem E.
W. B. S.. z
o.o w K.. Mimo,
iż w/w był
oddelegowany
do pracy na
rzecz A. E. S..
z o.o, to fakt
ten nie wpływał
na istnienie
stosunku pracy
pomiędzy nim a
E. W. B. S..
z o.o w K..
Oskarżony W.
B. nie dopełnił
obowiązku
organizacji
miejscu pracy,
aby zapewnić

pracownikowi
(pokrzywdzonemu)
bezpieczne i
warunki
wykonywania
pracy, o czym
wskazał w swojej
opinii biegły Z.
C.. Oskarżony
był osobą
decyzyjną w
zakresie
wykonawstwa
umów, co
obejmowało
także
sprawowanie
kontroli nad
tym, aby praca
wykonywania
przez podległych
mu
pracowników
była zgodna z
przepisami bhp.
Pokrzywdzony
V. B. nie
został nigdy
przeszkolony w
zakresie
wykonywania
prac na
drzewach
stojących i z
użyciem pilarek,
wykonywał
pracę bez
nadzoru. I nie
ma tutaj
znaczenia dla
umniejszenia
odpowiedzialności
oskarżonego
fakt, iż
pokrzywdzony
już wcześniej
wykonywał takie
zadania również
bez nadzoru
i przeszkolenia,

<p>a na drzewo wszedł z własnej inicjatywy. Brak zapewnienia warunków pracy przez oskarżonego doprowadził do zaistnienia wypadku z udziałem pokrzywdzonego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Uniewinnienie oskarżonego i zasądzenie kosztów zastępstwa adwokackiego za obie instancje zgodnie z przedstawionym spisem kosztów.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny x niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>W świetle nieskuteczności podniesionych przez obrońcę oskarżonego zarzutów, przytoczonej powyżej argumentacji, wyrok Sądu Rejonowego w Augustowie VI Zamiejscowego Wydziału</p>		

Karnego z
siedzibą w
Sejnach nie
mógł zostać
zmieniony w
kierunku
postulowanym w
apelacji.
Zebrane
dowody,
szczegółowo
opisane w
pisemnym
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku, zostały
ocenione w
sposób
właściwy,
wnikliwy i
zgodny z zasadą
swobodnej
oceny dowodów.
Ocena ta nie
zawiera błędów
natury
faktycznej,
logicznej,
respektuje
zasady wiedzy,
logiki i
doświadczenia
życiowego.
Zarzuty
podniesione w
apelacji
stanowiły
wyłącznie
polemikę z
właściwie
ustalonym przez
Sąd I instancji
stanem
faktycznym i
prawnym, w
konsekwencji
nie mogły
prowadzić do
zmiany
przedmiotowego

orzeczenia w postaci uniewinnienia W. B..		
1OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
1.	Nie dotyczy	
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności		
Nie dotyczy		
1ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Wyrok Sądu Rejonowego w Augustowie VI Zamiejskowy Wydział Karny z siedzibą w Sejnach.		
Zwiąże o powodach		

utrzymania w mocy			
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany		
Nie dotyczy			
Zwięźle o powodach zmiany			
Nie dotyczy			
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
Nie dotyczy			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia	# art. 437 § 2 k.p.k.	

	na nowo przewodu w całości		
Zwiąże o powodach uchylenia			
Nie dotyczy			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
Nie dotyczy			
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
Nie dotyczy			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
Nie dotyczy			

0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
	Nie dotyczy		
1Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
II.	Mając na względzie sytuację majątkową oskarżonego Sąd na zasadzie art. 627 kpk i art. 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. 1983r., Nr 49, poz. 223 ze zm.) obciążył go opłatą oraz pozostałymi kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze.		
1PODPIS			
Sędzia Ryszard Filipow			

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego W. B.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
x na korzyść # na niekorzyść	x w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
x	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	x
		zmiana